

činnost dle vlastního seznání stěžovatelčina byla přerušena již od roku 1914, kdy úředník dotyčný nastoupil vojenskou službu.

Zástupce stěžovatelčin nepopřel při místním šetření dne 18. prosince 1919 správnost tvrzení zástupců obce, že se plány lesní provádějí nyní vůbec v kanceláři lesní správy, že tudíž zvláštní kreslírny není třeba a že zvláštní úředník revise lesního zařízení na velkostatku nikdy nebyl. Měl tedy žalovaný úřad pro svůj úsudek shora zmíněný dostatečnou oporu v provedeném řízení správním. Když však takto bylo bezvadně zjištěno, že bude možno další provozování povolání stěžovatelčina v dosavadním sídle, byť i s jistým obmezením, nelze mluvit ani o tom, že by stěžovatelka zabráním místností, o jichž vyloučení usiluje, utrpěla nenahraditelnou ujmu hospodářskou a odpadá také potřeba, aby stěžovatelce současně se zabráním byly přiděleny místnosti náhradní ve smyslu § 2 zákona ze dne 1. června 1919 č. 332 sb. z. a n., o kteréžto opomenutí opřela stěžovatelka výtku nezákonnosti naříkaného rozhodnutí.

Stížnost ve všech směrech bezdůvodnou bylo tudíž zamítnouti.

Č. 551.

Vyživovací příspěvek: * V řízení před vyživovacími komisi dny poštovní dopravy se včítají do lhůty odvolací.

(Nález ze dne 14. října 1920 č. 9517.)

Prejudikatura: nál. ze dne 12. listopadu 1919 č. 5482, sbírky čís. 234.

Věc: Eleonora Šťastná v Michli proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem okresní vyživovací komise ze 4. srpna 1919 č. 979 zamítnut nárok stěžovatelky a jejích synů Františka a Karla na výživné za syna resp. bratra Josefa za dobu od 5. května 1917 do 9. dubna 1918. Výměr ten byl straně doručen dne 14. srpna 1919. Stěžovatelka se z rozhodnutí odvolala podáním, datovaným 10. října, které podle záznamu ve spisech bylo podáno na poštu dne 13. října 1919 doporučeně pod č. 568 a došlo na okresní vyživovací komisi dne 14. října 1919. Rozhodnutím zemské vyživovací komise z 31. března 1920 č. 18.253 R ai 1919 bylo zamítnuto, poněvadž bylo podáno opožděně.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí neshledal nejvyšší správní soud důvodnou. Je nesporno, že odvolání stěžovatelky bylo sice ještě před uplynutím zákonné odvolací lhůty podáno na poštu, že však teprve po lhůtě došlo k okresní vyživovací komisi. Stížnost má nicméně za to, že sluší je pokládati za podané včas, a odvolává se k svému odůvodnění na předpisy zákona z 12. května 1896 č. 101 ř. z., dle něhož den, kdy opravný prostředek byl dán na poštu, platí za den podání. Zákona toho nelze tu však použítí přímo, neboť vztahuje se toliko na opravné prostředky proti rozhodnutím a opatřením úřadů politických, těmito rozuměti jest však

pouze politické správní úřady ve smyslu zákona z 19. května 1868 č. 44 ř. z., nikoli však vyživovací komise, které podle zákonů o vyživovacím příspěvku jsou úřady samostatnými.

Řízení před vyživovacími komisemi upraveno bylo v době, o kterou tu jde, zákonem z 27. července 1917 č. 313 ř. z. Paragraf 7, odst. II. tohoto zákona stanoví, že z rozhodnutí okresní vyživovací komise je přípustno odvolání k zemské vyživovací komisi, kteréž jest do 60 dnů po doručení rozhodnutí podati u okresní vyživovací komise. Že by dny poštovní dopravy do lhůty té neměly býti počítány — jak stanoví na příklad svrchu zmíněný zákon z 12. května 1896 č. 101 ř. z. pro řízení před úřady politickými a některé jiné zákony pro svůj obor — řečeno není i nelze toho také dedukovati z nějaké všeobecné zásady, ovládající všechno řízení správní, neboť zákony právě zmíněné, které takové ustanovení obsahují, platí jenom pro dotyčné obory, ustanovení, o něž jde, je povahy výjimečné, prodlužujíc vlastně tu kterou lhůtu pro opravný prostředek o dny poštovní dopravy, a nelze proto užití ho analogicky, tím méně, když zákon z 27. července 1917 č. 313 ř. z. výslovně praví, že odvolání má býti podáno během lhůty u okresní vyživovací komise. Dlužno proto souditi, že lhůta pro odvolání z rozhodnutí okresní vyživovací komise je ve smyslu zákona právě citovaného zachována toliko tehdy, když odvolání ještě ve lhůtě dojde na okresní vyživovací komisi samu. Namítá-li strana, že odvolání včas dala na poštu a že toliko liknavostí pošty došlo opožděně na úřad, dlužno poukázati na to, že každý musí nésti sám risiko dopravního prostředku, který si pro podání opravných prostředků zvolil.

Ježto odvolání stěžovatelky na okresní vyživovací komisi nesporně došlo až po lhůtě, bylo zamítnutí jeho pro opoždění plně odůvodněno, a nemá tedy stížnost důvodu.

Č. 552.

Vyživovací příspěvek: * Byl-li povolán před nastoupením vojenské služby pravoplatným výrokem soudním uznán povinným poskytovat svému nemanželskému dítěti alimenty, je tím zjištěna závislost výživy dítěte na povolaném a není tedy nárok dítěte na výživné vyloučen tím, že pro povolání nemanželského otce k vojenské službě nedošlo ke skutečnému placení povinných alimentů.

(Nález ze dne 14. října 1920 č. 9518.)

Věc: Právní ochranné oddělení zemského nalezince v Praze v zastoupení nezl. Marie U. proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Nezletilá Marie U., nemanželská dcera Marie U. a Antonína K., narodila se 28. ledna 1916; od 8. února 1916 je v péči zemského nalezince. Nemanželskému otci Antonínu K. uloženy alimenty 8 Kč měsíčně usnesením okresního soudu v P. ze dne 12. září 1916, které nabylo právní